

El, un pahar cu lapte ceru și-apoi muri

Emilia Amariei

Te plânge România când nu mai ești, bădie
Și numai versu-ți dulce străbate pân la noi,
Mă-întreb, cum era oare, de ar fi fost să fie
Luceafărul măiastru, contemporan cu noi?

Te-ar fi cinstit tot neamul, ne-am fi- înclinat cucernici
În fața ta, maestre, de-ai fi trăit acum?
Sau am fi fost cu toții o șleahță de nemernici
Purtându-te prin clinici și-ai fi murit, oricum.

Cum ar fi dus-o, oare, izvorul de poeme
Ce a cântat istorii, iubiri și flori de tei,
Când mor și azi, poeții, se sting fără de vreme,
Adorm în sărăcie frumoși, ca niște zei.

Azi te slăvim cu toții, iar geniul tău veghează
Și plânge peste țara zdrobită versu-ți lin,
Cum ai știut, bădie Mihai, tot ce urmează?
Căci vremurile noastre le-ai zugrăvit deplin.

Apostol al iubirii, istoriei, profetul
Izvor curat, de aur, divin, nemărginit,
Cum ai putut române, să-ți umilești poetul,
Închis în sanatorii, bătut și chinuit?

Cum l-ai lăsat, Junime, abandonat pe geniul
Ce vibrat cu tine acolo, la Pogor
Și-a strălucit în versuri, umbrind întreg mileniul?
Ce făcea Maiorescu, Rosetti Theodor?

Unde erați cu toții când suferind cântase
"Deșteaptă-te romane", în ultima lui zi,
Cine i-a fost alături când viața-i se scurtase?
El, un pahar cu lapte ceru și-apoi muri...

Doar un pahar cu lapte-a cerut atunci, bădia,
Nici n-a avut pretenții la tine, neam tâmpit!
Astăzi, îl recunoaște pioasă, România!
Ce-ai fi făcut române acum, de-ar fi trăit?